

Bloem van de prairie

Bloem van de prairie

Yvonne van Beek

Schrijver: Yvonne van Beek

Coverontwerp: Pixabay

ISBN: 9789402165074

© Yvonne van Beek

1

Het was laat toen Tessa voor haar huis haar fiets op de standaard zette. Ze had nog wat dossiers afgemaakt, zodat ze na het weekend aan nieuwe zaken kon beginnen. Met haar voet duwde ze het groen geschilderd ijzeren hekje van de voortuin achter zich dicht en haalde de post uit de brievenbus. Ze bekeek de verschillende enveloppen. Haar hand bleef steken bij de envelop van een groot advocatenkantoor.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze naar het bekende logo. Door haar werk had ze al meerdere malen contact gehad met de daar werkzame advocaten, maar waarom ze nu post van hen kreeg op haar privéadres was haar een raadsel. Opmerkelijk was ook dat de envelop niet was gefrankeerd. Terwijl ze hem openscheurde, hoorde ze opeens een stem.

‘Wat een zachte avond, vindt u niet?’

Tessa draaide zich om. Een vrouw van begin veertig met halflang, kastanjebruin haar kwam naar haar toegelopen. Ze droeg hooggehakte laarzen, een vale spijkerbroek en een zwart jack. Haar bruine ogen keken haar onderzoekend aan, waardoor Tessa’s eerste gedachte was dat de vrouw haar had staan opwachten.

Ze knikte aarzelend. ‘Het is inderdaad heerlijk,’ antwoordde ze. ‘Hoewel de maand april nog heel grillig kan zijn.’

‘Waar ik vandaan kom, is het momenteel kouder dan hier.’ De mondhoeken van de vrouw krulden langzaam omhoog in een glimlach. ‘Maar als de sneeuw is gesmolten, hebben we een warme, zonnige zomer voor de boeg.’

Tessa wilde vragen waar ze dan vandaan kwam, toen de vrouw zei: ‘Ik ben een eindje gaan wandelen en nu weet ik de weg niet meer terug. Kunt u mij vertellen waar het Best Western Hotel is?’

‘Natuurlijk.’ Tessa wees in de richting van een onverhard pad. ‘Als u een klein stukje doorloopt, ziet u links een pad dat naar het

centrum gaat. Als u rechtdoor blijft lopen, komt u vanzelf weer bij het hotel.'

'Dank u wel.' De vrouw keek om zich heen. 'U woont hier mooi met dat uitzicht over de weilanden en de knotwilgen. Echt een Hollands landschap.' Ze stak haar hand op. 'Maar ik ga gauw verder, het begint al te schemeren. Nogmaals dank voor uw hulp.'

Tessa staarde haar na, totdat ze uit het zicht was verdwenen. Ze haalde haar schouders op en liep naar de achtertuin waar Paco al in de ren op haar stond te wachten. 'Sorry jongen, dat het zolang heeft geduurd,' zei ze en deed de deur open. 'Ik zal je riem gauw pakken.'

Ze lachte toen de hond meteen om haar heen sprong. Dat was niet tegen dovemansoren gezegd. De Duitse herder had ze als pup van haar ouders gekregen toen ze een maand in haar huis woonde. Zijn grote, bruine ogen en kwispelende staartje waren voldoende geweest om haar hart te veroveren. Kort daarna had ze zich opgegeven voor een hondencursus, omdat ze wilde dat hij goed zou luisteren. Hij was fijn gezelschap en vooral 's nachts vond ze het prettig om hem in de buurt te hebben.

Bij de achterdeur aangekomen, pakte ze de brief van het advocatenkantoor uit de envelop en las hem vlug door. Ze sperde haar ogen wijd open en zocht met haar hand steun bij de deurpost. Ze las de brief nog een keer. Pas nadat ze hem voor de derde keer had gelezen, keek ze op. Dit was onmogelijk. Het kon gewoon niet waar zijn. Allerlei gedachten tolden door haar hoofd, maar ze had geen flauw idee wat de advocaat bedoelde. Hij moest zich hebben vergist.

Met een schok schrok Tessa wakker uit haar droom. Ze opende haar ogen en zag de vertrouwde donkerrode gordijnen voor de ramen. De brief die ze gisteren van het advocatenkantoor had gekregen was niet uit haar gedachten geweest en had zelfs haar dromen beheerst. Haar blik gleed naar de wekker. Zes uur pas. Ze draaide zich op haar zij en wreef haar gezicht in de warme vachtjes van de twee poezen die naast haar lagen. Bonnie, de lapjeskat, liet

een zacht klaaglijk geluid horen en sprong van het bed, maar haar zwartharige zusje Kelly kneep spinnend haar oogjes toe.

Tessa begroef haar hoofd in het kussen, maar de slaap wilde niet meer komen. Ze bleef liggen woelen, totdat het grauwe ochtendgloren door de gordijnen naar binnen kroop. Op zaterdagochtend sliep ze gewoonlijk uit, maar daar was ze nu veel te onrustig voor. Met een diepe zucht kwam ze overeind en liep naar de badkamer. Terwijl ze naar zichzelf in de spiegel staarde, vroeg ze zich af hoe ze er na één nacht zo verkreukeld uit kon zien. Ze gooiden een plens koud water in haar gezicht en liep terug naar haar slaapkamer om zich aan te kleden.

Toen ze de bijkeuken inliep, deed Paco zijn ogen open en rekte zich in zijn volle lengte uit. 'Luilak.' Tessa kriebelde zijn buik. 'Volgens mij heb jij beter geslapen dan ik.'

Nadat ze Paco had uitgelaten en de dieren hun eten had gegeven, pakte ze haar fiets en klemde haar handen stevig om het stuur. Drie minuten later stopte ze voor een smalle, hoge woning met rode dakpannen. Een deel van het huis was bedekt met de bronskleurige bladeren van een wingerd. Voor het raam van de woonkamer waren de witte vitrages opengeschoven. Op de vensterbank stond een rij donkergroene potten die gevuld waren met paarse orchideeën waarboven een raamhanger hing.

Hijgend deed ze de groene poort open en liep de achtertuin in. Ze zette haar fiets tegen de berging en stapte de keuken binnen. 'Hallo, tante Anja.'

Tante Anja pakte boterhammen uit een plastic zak en legde ze in een mandje. Toen ze zich omdraaide, sperde ze haar ogen wijd open. 'Meisje, wat doe jij hier zo vroeg? Ik wilde net gaan ontbijten.' Haar blik gleed over haar nichtje en hoofdschuddend zei ze: 'Volgens mij was het beter geweest als je wat langer in bed was gebleven, maar misschien dat een kop thee je goed zal doen.'

Tessa knikte en ging zitten. Ze keek naar de rustige, bezige handen die de ketel onder de kraan hielden en met water vulden. Het gezicht dat zich over de kookplaat boog was lief en vertrouwd, met ronde wangen en donkerbruine ogen. In het korte, zwarte kapsel zaten nog maar een paar grijze haartjes. Buiten hoorde ze de

vogeltjes fluiten. Ze keek naar de klok en zag de grote wijzer verspringen, de tijd wegtikkend, alsof er niets was gebeurd. De ketel begon te fluiten en tante Anja goot het kokende water in een stenen pot.

Tessa schoof heen en weer op haar stoel. 'Ik moet je iets vertellen.'

Haar tante reageerde niet en pakte de beschuitbus.

Met haar vingers trommelde Tessa op de houten tafel en riep: 'Tante Anja, ik ben eigenaar geworden van een ranch!'

Haar tante draaide zich met een ruk om. De bus viel op de grond, rolde over de vloer en kwam tegen de tafelpoot tot stilstand. 'Schreeuw niet zo, kind. Ik schrik ervan.'

'Sorry, tante.' Tessa boog voorover om de beschuitbus op te rapen. Toen wees ze naar haar oren. 'Je hebt je hoortoestel niet in.'

Tante Anja liet zich op een stoel zakken en pakte het doosje waarin ze haar hoortoestellen bewaarde. Toen ze de toestellen had ingezet, knikte ze. 'Wat wilde je me vertellen?'

'Ik ben mede-eigenaar geworden van een ranch in Colorado.'

'Een ranch in Colorado? Hoe heb je dat in hemelsnaam voor elkaar gekregen?'

Tessa haalde diep adem. 'Ik heb helemaal niets gedaan. Dat is het hem juist. Een oude dame heeft mij in haar testament gezet zonder dat ik ervan wist.'

'Waarom? Wie was die mevrouw dan?'

'Ze was een klant. Ze is twee maanden geleden op kantoor geweest om haar testament te laten maken. Ze wilde haar ranch aan de kleinzoon van haar broer nalaten en precies zo heb ik het concept opgesteld en naar haar toegestuurd. Maar gisteren kreeg ik een brief van een advocaat waarin staat dat ik een deel van de ranch heb geërfd. Haar familie uit Amerika is nu hier om de uitvaart te regelen en verwacht dat ik door middel van een verklaring de nalatenschap zal verwerpen.' Tessa hief haar handen, de handpalmen naar boven. 'De toon in de brief was ronduit dreigend. Deze mensen denken vast dat ik mevrouw Boogaart heb misleid. Alsof ik dat zou doen.'

Tante Anja klopte op haar arm. 'Wat vervelend allemaal, lieverd. Ik weet zeker dat je het niet zo bedoeld heb. Het beste is om die verklaring gewoon te tekenen, zodat die mensen weten dat je niets kwaads in de zin hebt.' Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Kan je de notaris voor wie je werkt niet bellen om te vragen of hij hier iets vanaf weet?'

Tessa zuchtte. 'Dat doe ik liever niet. Paul is dit weekend weg met zijn gezin. Als hij van niets blijkt te weten, zal ik bij het Centraal Testamenten Register navragen waar Willemina Elisabeth Boogaart nog een ander testament heeft gemaakt.'

'Willemina Boogaart zeg je? Waar woonde ze?'

Tessa noemde een straatnaam dichtbij het verzorgingshuis en keek haar tante vol spanning aan. Het zou geweldig zijn als ze meer over deze oude dame wist te vertellen. Ze wilde zo graag haar bewegredenen weten. Waarom had ze haar testament veranderd?

Tante Anja leunde achterover, haar wijsvinger en duim tegen haar kin. De rimpels in haar voorhoofd verdiepten zich even, waarna ze haar schouders ophaalde. 'Ik heb geen idee wie ze is. Hoe oud was ze?'

'Ze zou binnenkort vierennegentig jaar zijn geworden.'

'Vierennegentig? Dan was ze veel ouder dan ik. Nogal logisch dat ik haar niet ken.'

Tessa lachte. 'Je bent dan ook nog een jonge blom.'

'Vleier,' mompelde tante Anja, een glimlach rond haar kleine mond. 'Ik ken natuurlijk wel een aantal oude dames, maar van Willemina Boogaart heb ik nooit gehoord.'

Tessa stond op en knuffelde haar. Sinds het overlijden van haar moeder twee jaar eerder, was haar tante een belangrijke rol in haar leven gaan spelen. De dood van haar moeder was een nachtmerrie geweest. Toen de kanker in haar darmen was teruggekomen, was ze letterlijk weggeteerd. Tessa miste haar moeder vreselijk. Dat juist zij die vreselijke ziekte moest krijgen. Ze was zo vrolijk en levendig geweest en wilde het leven niet loslaten.

'Ga zitten, meid.' Tante Anja duwde haar weer terug in haar stoel. 'Laten we gaan ontbijten. Mijn maag begint te protesteren.'

Tessa smeerde een beetje boter op haar boterham en legde er een plakje kaas op. Het leven kon zo oneerlijk zijn. Neem nou tante Anja, de oudere zus van haar moeder. Ook zij had haar portie wel gehad. Haar echtgenoot was vijf jaar geleden overleden en tot hun grote verdriet hadden ze geen kinderen gekregen. Tessa ging regelmatig naar haar tante toe, om een hapje te eten of samen naar een film op de televisie te kijken. De oudere vrouw was niet zo'n prater vanwege haar slechte gehoor, maar hun samenzijn bood Tessa veel troost, wat haar verlies iets draaglijker maakte.

'Hoe is het met je vader?' Tante Anja wierp een blik op haar. 'Ik heb al lang niks meer van hem gehoord.'

Tessa stopte een stukje brood in haar mond en kauwde er op. Nadat ze het had doorgeslikt, zei ze: 'Hij is afgelopen maandag naar Zuid-Afrika vertrokken voor drie weken. Daarna is hij een paar dagen thuis en gaat hij voor twee weken naar Italië. Je weet dat hij zich op zijn werk heeft gestort na het overlijden van mama.' Ze sloeg haar ogen neer. Deed zij in feite niet hetzelfde?

'Ga je nog iets leuks doen vandaag?' vroeg haar tante. 'Of staat je hoofd er helemaal niet naar nu je ineens eigenaar blijkt te zijn van een ranch in Colorado.'

Tessa trok een lelijk gezicht. 'Ik moet mijn huis nodig poetsen. Maar vanavond heb ik een feestje bij Marijke en Hans, vrienden uit mijn studententijd. Dat zal mijn gedachten wel afleiden. Ik ben nog een beetje in shock, vrees ik. Ik weet gewoon niet wat ik met deze erfenis aan moet.'

Tante Anja pakte haar hand die op tafel lag en kneep er even in. 'Probeer er niet te veel aan te denken. Laat het rusten tot maandag, als de notaris weer op kantoor is.'

'Ik zal het proberen.'

Als haar gedachten haar die rust wilden gunnen.

Die avond zocht Tessa een broek tussen de stapel spijkerbroeken en trok er een nachtblauw truitje bij aan. Ze pakte het medaillon dat op haar nachtkastje lag en deed het om haar hals. Haar vader had 's middags gebeld en verteld over zijn drukke werkzaamheden als vertegenwoordiger bij een internationaal bedrijf. Op haar beurt

vertelde ze hem over de erfenis en dat de familie Bickmore wilde dat ze een verklaring tot afstand tekende. Hij adviseerde haar de verklaring te tekenen, om dezelfde redenen als tante Anja had aangegeven.

Toen haar vader haar aarzeling bemerkte, had hij gelachen en gezegd dat ze niet alleen het uiterlijk maar ook het ondernemende karakter van haar moeder had geërfd. Ze reageerde niet, de brok in haar keel was te groot. Ze miste haar ouders, ze miste een thuis, maar ze zou haar vader nooit belasten met haar verdriet. Hij had al genoeg aan zijn hoofd zonder dat ze hem daarmee opzadelde. Maar diep in haar hart wist ze dat haar zwijgen vooral te maken had met zijn veelvuldige afwezigheid, waardoor de band met haar vader niet hecht was geworden.

Nadat ze wat mascara en oogschaduw had opgedaan, stond Tessa een kwartiertje later in het halletje van de eengezinswoning van Hans en Marijke en kuste ze op hun wangen. Ze liep verder naar de woonkamer die versierd was met gekleurde slingers en ballonnen. Een bank en twee stoelen waren opzijgeschoven, zodat er ruimte was ontstaan voor een paar hoge, ronde tafels.

Karin kwam naar haar toegelopen. Het crèmekleurig broekpak sloot strak rond haar smalle middel. Met haar kortgeknipte zwarte haren en blauwe ogen was ze de tegenpool van Tessa. Ze hadden elkaar leren kennen in de eerste klas van de middelbare school, toen Tessa in de zomervakantie met haar ouders naar het dorp was verhuisd. Vanwege haar rustige, bedachtzame karakter maakte ze moeilijk contact, maar haar levenslustige vriendin had haar met open armen ontvangen. Sindsdien waren ze onafscheidelijk.

‘Fijn dat je er al bent,’ begroette Karin haar, ‘kunnen we even samen kletsen voordat Petra en Jolanda er zijn.’ Ze nam een slokje van haar wijn. ‘Hoe is het op je werk? Nog steeds druk?’

Tessa sloeg haar ogen ten hemel. ‘Ach, wat zal ik zeggen? Door het overlijden van een klant heb ik een ranch in Colorado geërfd, maar verder red ik het wel.’

Karins mond viel open. ‘Heb je een ranch geërfd? Ik dacht dat het werk op een notariskantoor heel saai was.’ Ze schudde lachend haar hoofd. ‘Wat heb je gedaan, of is dat beroepsgeheim?’

‘Begin jij nou ook al?’ Tessa snoof luidruchtig. ‘Jij bent al de tweede die vraagt wat ik heb gedaan. Nog even en ik ga aan mezelf twijfelen. Maar het is geen geheim, dus ik zal je alles vertellen.’

Ze trok haar vriendin naast zich op de bank en terwijl ze verslag deed van de brief die ze van een advocaat had gekregen, drong het langzaam maar zeker tot haar door dat ze toch echt mede-eigenaar was geworden van een ranch in Colorado. Vlak voordat haar moeder voor de tweede keer ziek was geworden, hadden ze plannen gemaakt om met zijn drieën een rondreis door het Wilde Westen van Amerika te gaan maken. Dat was een wens van haar moeder geweest. Helaas waren het bij plannen gebleven. Maar het land van de onbegrensde mogelijkheden lonkte nog steeds. De Rocky Mountains moesten overweldigend zijn, een gebergte dat ze al heel lang wilde bezoeken. Waarom zou ze er niet eens een kijkje gaan nemen? Ze haalde diep adem en voelde haar huid tintelen. Misschien was deze erfenis wel bedoeld om haar leven een nieuwe wending te geven. Ze deed haar werk met plezier, maar diep in haar kriebelde de onrust. Steeds weer had ze het gevoel dat er meer was, dat ze meer kon betekenen.

Haar wangen waren warm toen ze eindigde met de woorden: ‘Ik verwacht dat de familie in Nederland blijft tot na de uitvaart van mevrouw Boogaart, dus wil ik naar Colorado vliegen om te kijken hoe de ranch eruitziet. Na haar verhalen ben ik er heel nieuwsgierig naar geworden.’

‘Wauw,’ zei Karin. ‘Wat een verhaal. Ik wilde dat ik met je mee kon, maar ik kan mijn winkel niet sluiten zo pal voor de paasdagen. De bloemstukjes gaan als warme broodjes over de toonbank en de extra inkomsten kan ik goed gebruiken.’ Ze boog voorover. ‘Weet je ook of die kleinzoon het andere deel van de ranch heeft geërfd?’

Tessa klakte met haar tong. ‘Dat stond niet in de brief, maar maandagmiddag is de notaris weer op kantoor. Dan zal ik hem aan zijn jasje trekken. Ik wil weten wat zijn aandeel is geweest in deze kwestie.’

‘Ik vind dat je de verklaring niet moet tekenen,’ zei Karin plotseling, met een vastberaden blik in haar ogen. ‘Deze vrouw wilde dat jij de ranch zou erven en die wens moet je respecteren.’

Tessa zweeg en zuchtte diep. 'Hoe bizar de situatie ook is, ik ben het eigenlijk wel met je eens. Al denkt dochter Catharine Bickmore daar anders over, wat ik trouwens goed begrijp. Ik ben een vreemde voor haar. Toch wil ik er eerst gaan kijken, voordat ik besluit de verklaring wel of niet te ondertekenen.'

Ze bleven nog even speculeren over de motieven van mevrouw Boogaart, maar toen druppelden er andere vrienden binnen. Tessa amuseerde zich prima, maar merkte dat haar gedachten steeds weer afdwaalden naar de ranch in de Rocky Mountains.

Tessa rilde toen ze de glazen voordeur van het notariskantoor opende en naar binnenging. Volgens de kalender was de winter al lang overgegaan in de lente, maar moeder natuur wilde er nog even niets van weten. In de hal stonden twee grote planten, een vijgenboom en een palmlilie, in de twee hoeken. Naast een leren bank en twee stoelen stond een ronde tafel waarop verschillende tijdschriften en kranten lagen. De hakken van Tessa's schoenen tikten kort op de antraciet stenen vloer.

Ze keek om de hoek van de deur en begroette haar collega Eric. Hij was net als zij kandidaat-notaris, maar bij afwezigheid van de notaris ook diens eerste waarnemer. In haar kamer gekomen zette Tessa de computer aan. Daarna hing ze haar jas aan de kapstok en ging zitten. Haar vingers vlogen over het toetsenbord, terwijl ze de volledige naam van mevrouw Boogaart intikte. Met het repertoirenummer van de akte in haar hoofd liep ze door naar het archief dat zich in de kelder van het gebouw bevond. Haar handen trilden toen ze het testament van de oude dame las. De akte dateerde van begin maart, een maand voor haar dood.

Tessa sloot even haar ogen en haalde diep adem. Paul wist er dus van en had haar niets verteld. Ze draaide zich met een ruk om en ging naar het keukentje dat zich naast de wachtruimte bevond. Ze vulde een glas met water en dronk het langzaam leeg.

De uren die volgden wisselde ze af met het beantwoorden van telefoontjes en het kijken naar de klok. De ochtend leek tergend traag te gaan, maar het gaf haar wel de tijd om weer een beetje tot zichzelf te komen.

Na de lunchpauze liep Tessa het vertrek van de notaris binnen. Paul zat de post door te nemen. Links van hem lag een stapel dossiers. Met haar handen achter haar rug bleef ze voor zijn bureau staan.

‘Goedemiddag, Paul. Heb je een leuk weekend gehad?’

Hij keek haar over zijn ronde brillenglazen aan. Zijn kortgeknipte zwarte haren begonnen bij zijn slapen grijs te kleuren. ‘Het was heel leuk, Tessa, dank je wel. De kinderen hebben zich goed vermaakt,’ zei hij en hij ging verder met lezen.

‘Herinner je je mevrouw Boogaart nog? Ze is vorige week overleden en —’

‘Wat zeg je?’ Paul schoot overeind. ‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Omdat ik daar bericht van heb ontvangen.’ Ze legde het testament voor hem neer en kruiste haar armen voor haar borst. ‘Ik werd vrijdag verrast door een heel onvriendelijke brief van een advocaat. Ik wist niet beter of mevrouw Boogaart had de hele ranch aan Maickel Severins nagelaten, maar in plaats daarvan heeft ze mij ook als partij benoemd. We zijn samen eigenaar geworden. Waarom heb je niets gezegd? Nu wordt mij misleiding verweten.’

‘Je zit inderdaad in een lastig parket,’ verzuchtte de notaris. ‘Ik had gehoopt... Ik bedoel... Ik begrijp dat je ontstemd bent.’

‘Ontstemd? Dat is wel heel zacht uitgedrukt.’

Paul krabde zich op zijn achterhoofd, streek het haar daar glad, haalde diep adem en wees naar de stoel voor zijn bureau. Terwijl ze ging zitten, hield ze haar ogen strak op hem gericht.

Hij schraapte zijn keel en zei vervolgens: ‘Zoals je weet ben ik een tijdje terug naar het huis van mevrouw Boogaart gegaan, omdat ze zich niet goed voelde. Dat bleek maar gedeeltelijk waar. Ze wilde haar testament aanpassen zonder dat jij ervan wist. Haar motivatie hiervoor was mij niet duidelijk. Ze had zo haar redenen zei ze. Daarbij drukte ze me op het hart vooral niets tegen jou te zeggen en zoals je weet zijn jij en ik geheimhouding verplicht. Ik heb haar toen wel geadviseerd haar familie in kennis te stellen over deze wijziging, wat ze blijkbaar niet heeft gedaan. Ook heb ik haar laten weten dat de mogelijkheid bestond dat je het testament al voor haar

overlijden zou zien, omdat de originele akte op kantoor wordt bewaard. Maar ze wilde het risico nemen.'

Tessa zat op het puntje van haar stoel en bleef zwijgen.

De notaris spreidde zijn vingers.

'Het spijt me dat ik je niet meer kan vertellen. Ik vond het vreselijk dat ik mijn mond moest houden.' Hij pakte zijn bril en zakdoek. Terwijl hij de glazen grondig poetste, vroeg hij: 'Wat ga je doen?'

Abrupt stond Tessa op, liep naar het raam en staaarde naar buiten. 'Wist je dat de dochter van mevrouw Boogaart mij een verklaring tot afstand wil laten tekenen?' Ze snoof schamper. 'De familie Bickmore is op dit moment in Nederland om allerlei zaken af te wikkelen, dus heb ik besloten een paar dagen naar Colorado te gaan om de ranch te bekijken. Ik heb gisteren een redelijk goedkope vlucht kunnen boeken en een motel in Colorado Springs. Als je het goed vindt, dan vertrek ik morgen en ben ik volgende week dinsdag weer op kantoor. Ik zal nog een paar dossiers afwerken en de rest overdragen aan Eric.'

'Ga je naar Colorado voor een paar dagen?' Er klonk ongeloof door in de stem van Paul. 'Dat lijkt me niet het juiste om te doen. Waarom teken je de verklaring niet gewoon?'

Ze draaide zich om. Paul had de bril op zijn neus gezet, waardoor zijn ogen groter leken. Hij leek te wachten op haar antwoord, zodat ze zuchtte en toen resoluut zei: 'Ik wil weten waarom mevrouw Boogaart mij de ranch heeft nagelaten. Eerder zal ik niet tekenen.'

2

Heel langzaam strekte Tessa haar armen hoog boven haar hoofd, terwijl haar vingers zich verstrengelden. Daarna liet ze haar handen los en probeerde ze de zonnestraal te vangen die door de kier tussen de gordijnen naar binnen was geglipt. Toen dat niet lukte, strekte ze haar armen naar achteren om het hoofdeinde van haar bed aan te raken. Ze vond het heerlijk als ze wat langer in bed kon blijven liggen.

Bonnie en Kelly dachten daar echter anders over. De lapjeskat sprong van het bed en krabde aan de deur. Het was tenslotte al etenstijd. De zwarte kat rekte zich traag uit, hield haar kopje scheef en knipperde met zware oogleden. Tessa schudde glimlachend haar hoofd en kroelde de poes zacht onder haar kin. Ze zou ze missen. Alle drie. Een blik op de wekker vertelde haar dat ze moest voortmaken als ze nog op tijd in de kerk wilde zijn. Daarna zou ze doorrijden naar Schiphol.

Na het ontbijt ging Tessa naar tante Anja om Paco te brengen. 'Ik vind het ontzettend lief van je dat je voor mijn moppies wilt zorgen,' zei ze. 'Is het echt niet te veel voor je?'

'Welnee, kind. Gezellig toch, een man in huis?' De herder pakte de bal die in de tuin lag en legde hem voor de voeten van tante Anja. Ze lachte. 'Zie je wel. We gaan het heel leuk hebben samen.'

'Daar heb ik ook alle vertrouwen in.'

Tessa kuste haar tante op beide wangen. Wat was ze toch een schat. Wat zou ze zonder deze vrouw moeten beginnen? Daar wilde ze niet eens over nadenken. Na tante Anja nogmaals beloofd te hebben voorzichtig te zijn, reed Tessa door naar de kerkdienst van mevrouw Boogaart. Ze was er gisteren achter gekomen dat deze vanmorgen al zou plaatsvinden. Ze vertrouwde erop dat de familie niet voor het weekend zou terugkeren naar hun vaderland. Toevalig vertrok haar vlucht pas om twee uur, want ze was nieuwsgierig geworden naar de dochter en kleinkinderen uit het verre Amerika.

Daarbij hoopte ze tijdens de dienst wijzer te worden over de motieven van de oude dame. Paul had nog met de advocaat gesproken om hem te vertellen hoe het testament tot stand was gekomen, maar de advocaat bevestigde alleen wat in de brief al duidelijk was geworden. Tessa was geen bloedverwant, dus restte haar niets anders dan de verklaring te ondertekenen. Wat een arrogantie. Als geen ander wist ze dat je ook kon legateren aan niet-familieleden.

De kerk was een rechthoekig gebouw met een korte spitse toren en vernoemd naar een abt die in het begin van de twaalfde eeuw had geleefd. Tessa liep door de zware eikenhouten deuren naar binnen. Haar schoenen weerklonken op de eeuwenoude grijze stenen vloer voordat ze achterin plaats nam. Ze keek om zich heen. De voorste banken zaten inmiddels half vol met mensen, waarvan ze er een aantal kende uit het dorp. Flauwe zonnestralen braken door het dichte wolkendek en wierpen door de glas-in-loodramen gekleurd licht naar binnen. Het was prachtig. Ze kreeg in een dergelijke omgeving altijd een religieus gevoel, al kwam ze zelden meer in een kerk.

De klokken begonnen te luiden en iedereen ging staan. De kist werd langzaam binnengedragen in de richting van het altaar. Aandachtig bekeek Tessa de mensen die achter de kist liepen. Een dame van middelbare leeftijd had haar lippen samengeknepen en liet haar ogen achter de brillenglazen in het donkere montuur over de aanwezige mensen gaan. Haar korte, witte haren waren net zichtbaar onder de zwarte hoed. Naast haar liep een heer in een marineblauw pak met rechte rug. Hij was kaal, afgezien van een randje grijs haar. Ze werden gevolgd door drie mannen. Tessa schatte ze op een jaar of vijfendertig, misschien veertig. Een meisje met lang, krullend, kastanjebruin haar huppelde achter hen aan, haar handje stevig in die van haar moeder geklemd. Er ging een schok door Tessa heen. Dit was de vrouw die haar afgelopen vrijdag had aangesproken. Wat deed zij hier? Was zij familie van mevrouw Boogaart?

Nadat ze allemaal op de eerste rij hadden plaatsgenomen, draaide een van de jongemannen zich om en keek haar richting uit.

Tessa meende een beschuldigde blik in zijn ogen te zien en had moeite met ademen. Ze wiebelde op de bank en verschool zich achter de brede rug van de man die voor haar zat. Toen de dienst begon, verliet ze de kerk zonder nog om te kijken. Ze had graag willen weten wie die vrouw was, maar het gevoel een indringer te zijn was sterker dan haar nieuwsgierigheid.

Tessa stapte in haar zilvergrijze Polo en reed het dorp uit. Het begon weer zachtjes te regenen, maar het waaide niet meer zo hard. Hoe dichterbij Schiphol kwam, hoe sneller haar hart begon te kloppen. Deed ze er wel goed aan om te gaan? Herinneringen aan haar moeder die zich verheugde op de reis naar Amerika drongen zich aan haar op. In die periode was ze schoon verklaard en genoot ze volop van alles wat het leven haar te bieden had.

De ogen van Tessa vulden zich met tranen en ze knipperde verwoed, terwijl ze zich probeerde te concentreren op de weg. Toen ze in haar achteruitkijkspiegel keek, zag ze dat er een rode sportwagen bijna op haar achterbumper zat. Snel verliet ze de linker rijstrook. Nu ze alsnog naar Amerika vertrok, voelde het alsof haar moeder heel dichtbij was. Als Colorado inderdaad zo mooi bleek te zijn als de foto's haar deden geloven, zou ze er willen rondtrekken. Misschien kon ze Karin zover krijgen met haar mee te gaan.

In het vliegtuig zag Tessa tot haar vreugde dat ze een stoel aan het raam had. Ze keek naar buiten. Koffers en tassen die op een kar waren geladen, werden naar het toestel gebracht. Er kwam een oudere man naast haar zitten. Hij knikte kort, haalde een boek van Stieg Larsson uit zijn tas en begon te lezen. Aan de andere kant van het gangpad zat een man van ongeveer haar eigen leeftijd. Met zijn lange vingers drukte hij op de toetsen van zijn tablet. Hij droeg een versleten spijkerbroek en aan zijn voeten zaten stevige wandelschoenen. Zijn zwarte haar krulde laag in zijn nek.

Even later taxiede het vliegtuig naar de startbaan. Toen Tessa kort daarna tegen haar stoel werd gedrukt en de neus van de machine omhoogging, pakte ze het medaillon dat om haar nek hing. Ze klapte het open en keek naar het gezicht van haar moeder. Een

smal gezicht met lichtbruine ogen onder mooi getekende wenkbrauwen, een kleine neus en een volle mond. Haar asblonde haren waren kortgeknipt.

Tessa deed even haar ogen dicht en ademde diep in. Ze pakte de reisgids die ze van de bibliotheek had meegenomen en begon erin te bladeren. Foto's van berglandschappen en wilde dieren sierden de pagina's. Ineens drong het tot haar door dat er iemand tegen haar sprak. Ze keek op. De man naast haar was weg. Op zijn plaats zag ze de jongeman met donkere, fonkelende ogen en een brede mond naar haar kijken.

'Wat ben je aan het lezen?' vroeg hij en hij keek naar het kaft van de gids die ze had dichtgeklapt. 'Ga je een rondreis door Colorado maken?'

Tessa beet op haar onderlip. Het ging hem niets aan waarom ze naar Colorado vloog, maar ze vond het onbeleefd niet te antwoorden, dus zei ze aarzelend: 'Ik ga op bezoek bij mijn familie en wil tegelijkertijd ook wat van de omgeving zien. Om ze niet te veel tot last te zijn, verblijf ik in een motel in Colorado Springs en heb ik een auto gehuurd.' Met haar vingers tikte ze op de gids. 'Er is veel te zien in Colorado.'

'Deze week ben ik ook in Colorado Springs. Misschien is het leuk om samen de omgeving te verkennen.' De man stak zijn hand uit. 'Maar ik zal me eerst even voorstellen. Ik ben Peter van Marlens.'

Ze drukte zijn hand. Die was warm en sterk. Ze sloeg haar ogen neer. Morgenochtend ging ze naar de ranch om die met eigen ogen te aanschouwen, maar verder was ze vrij om te doen en laten wat ze wilde. Het gezelschap van Peter zou een welkome afleiding zijn na een paar dagen alleen te hebben doorgebracht.

'Vrijdag heb ik tijd. Dan kunnen we de bezienswaardigheden van de stad gaan bekijken.'

'Prima.' Hij pakte een pen en blocnoteje uit zijn zak en gaf dat aan haar. 'Als jij nu de naam van jouw motel met adres noteert, haal ik je daar om negen uur op.'

Tessa noteerde de gegevens en gaf hem de blocnote terug. Toen ze weer opkeek, zag ze de oudere man met gefronste wenkbrauwen

vanuit het gangpad naar hen kijken. Zijn ogen flitsten heen en weer over hun zitplaatsen. Ze stootte Peter aan. 'Ik geloof dat je weer op je eigen stoel moet gaan zitten,' fluisterde ze.

Hij grinnikte en schoof weer terug naar zijn plaats.

Op de luchthaven van Washington vertelde Peter dat hij werkte als freelance ICT'er. Zijn volgende opdracht begon half mei, zodat hij een aantal weken had vrij genomen. Hij was al vaker in Amerika geweest, maar nog niet eerder in Colorado. Nadat ze weer in het vliegtuig waren gestapt, was het nog twee uur vliegen naar Denver. Tessa dacht aan de ranch. Het duurde nu niet lang meer voordat ze het landgoed zou zien. Ze probeerde wat te slapen. Volgens de Amerikaanse tijd was het eind van de middag, maar haar oogleden voelden zwaar aan.

Toen het vliegtuig aan zijn daling begon, ging ze rechtop zitten en keek uit het raampje. Ze hield ervan te kijken hoe het landschap groter werd. Onder haar lag Denver en ten westen ervan de Rocky Mountains met de besneeuwde bergtoppen. Na de landing liep ze met Peter naar de rolband om de bagage op te halen, waarna ze afscheid van elkaar namen. Nadat Tessa de auto van de verhuurmaatschappij had meegekregen, een zilverkleurige Ford, ging ze op weg naar Colorado Springs. Het was even over tien minuten toen ze het parkeerterrein van het drie verdiepingen tellende motel opreed.

Na een goede nachtrust stond Tessa de volgende dag vroeg op. Snel nam ze een douche waarna ze net zo snel een spijkerbroek en een lichtblauwe trui aantrok. Ze was zo ontzettend benieuwd naar wat mevrouw Boogaart haar had nagelaten. In de eetkamer trof ze op een tafel verse koffie, een kan thee, een mand met versgebakken broodjes en verschillende soorten beleg aan. Ze legde een broodje met jam op haar bord en keek rond in het vertrek met de lichtbruine stenen vloer en bleekroze gordijnen langs de ramen. Een jong stel zat aan een tafeltje in een hoek, hun rugzakken tegen de stoelen geleund. Verder was er niemand te bekennen.

Vlug at Tessa haar broodje op en stapte in de Ford, die gelukkig was voorzien van een navigatie. Na een half uur rijden voerde de weg geleidelijk omhoog en werd hij omgeven door rotsblokken en

hoge espen. Aan het eind van de weg kwam het huis in zicht. Toen ze de auto boven op de heuvel stilzette, stakte de adem in haar keel bij de aanblik van de vallei onder haar. Het landschap leek zo uit een westernfilm te komen. Het grote woonhuis lag net niet tegen de bergen genesteld, maar bevond zich er ver genoeg vandaan om de pieken nog te kunnen zien.

Langzaam reed Tessa door en stopte toen voor een hoog, smeedijzeren hek. Haar hart bonsde bij de aanblik van de grote letters 'Big B Farm'. Ze stapte uit en keek naar de lange oprit waarlangs pijnbomen groeiden. Met een hand boven haar ogen tuurde ze naar het witgeschilderde huis met rode dakplaten dat uit twee verdiepingen bestond. Een brede trap leidde naar de veranda die om de hele begane grond liep. Zachtjes floot ze tussen haar tanden. De ranch was nog veel mooier dan ze zich had voorgesteld.

Voorzichtig drukte ze de hendel naar beneden en het hek zwaaide geruisloos open. De doorgang was vrij. Er was niets wat haar nog belemmerde verder te gaan. Ze liep het grindpad op, haar ogen op het huis gericht. Daarachter stonden twee, uit rode bakstenen opgetrokken bijgebouwen. In de weide ernaast liepen paarden, hun vachten glanzend in de zon als ze zich bewogen. Een paar mannen met cowboyhoeden waren rond de stallen aan het werk. Ergens in de verte klonk het huilende geluid van een coyote.

Het grind onder haar schoenen knerpte en Tessa bleef staan. Haar klamme handen stopte ze diep in de zakken van haar jas. Geen van de cowboys merkten haar op, maar haar aanwezigheid zou vervelende vragen kunnen oproepen. Goddank was Maickel aan de andere kant van de oceaan, wachtend op haar ondertekening van de verklaring. Met die gedachte ging ze verder over het pad de tuin in. Een konijn sprong voor haar voeten weg.

Toen ze bij het huis aankwam, stapte ze de veranda op. Aan de voordeur hing een koperen deurklopper in de vorm van een hoefijzer. Ze liep naar een van de ramen en gluurde naar binnen. De woonkamer had een balkenplafond en in de hoek zag ze een grote open haard. Schilderijen van bosgezichten hingen aan de witgepleisterde muren. Op de glimmende houten vloer lagen indiaanse kleden. Tegenover de haard stonden een stoel en twee banken,

waarop bordeauxrode, donkerblauwe en donkergroene kussens lagen.

Opeens zag ze een deur in de kamer opengaan en snel sprong ze opzij. Ze voelde de koude stenen muur tegen haar rug en sloot haar ogen. Haar hart bonkte en ze deed haar best om regelmatig adem te halen. Er verstreek een minuut, maar er gebeurde niets. Niemand leek haar te hebben opgemerkt. Ze haalde diep adem en haastte zich weer naar het hek. Daar aangekomen draaide ze zich nog een keer om en staarde naar de ranch waar mevrouw Boogaart had gewoond.

Tessa schrok op door het geluid van een auto. Toen ze opzij keek, zag ze dat er een zwarte pick-up aan kwam gereden. De wagen stopte vlak voor haar en een man met een donkerbruine hoed stapte uit. Hij liep naar haar toe, met lange benen en een soepele gang. Rond zijn vierkante kaak lag een schaduw van baardstoppels.

‘Kan ik u helpen, mevrouw?’ vroeg de man en hij schoof zijn hoed naar achteren.

Helderblauwe ogen namen haar op. Een kleur die identiek was aan de ogen van mevrouw Boogaart. Een ogenblik verstijfde Tessa en hield haar adem in. Hij moest de kleinzoon van haar broer zijn, Maickel Severins, dezelfde man die tijdens de kerkdienst naar haar had gekeken. Zou hij haar herkennen? Ze staarde hem aan en wist niets uit te brengen. Haar Engelse woordenschat was blijkbaar uitgeput. Was hij met hetzelfde vliegtuig als zij naar Denver gevlogen zonder dat ze hem had herkend? Maar aan de vermoeide lijntjes rond zijn mond en ogen te zien was hij waarschijnlijk vanmorgen vroeg pas aangekomen.

‘Hebt u problemen? Zoekt u iemand?’ De cowboy ging wijdbeens voor haar staan.

Wat moest ze zeggen? Dat ze was verdwaald? Tessa voelde haar handpalmen weer klam worden. Hij mocht er onder geen beding achter komen wie zij was. Ze moest maken dat ze hier wegkwam en keek opzij naar haar auto. Met trillende stem antwoordde ze: ‘Er is niets aan de hand. Als u me wilt verontschuldigen.’

Vlug liep ze naar de Ford en opende het portier, maar de vlakke hand van de man duwde de deur weer dicht.

‘Niet zo haastig. Ik wil even met u praten.’

‘Ik heb echt haast. Laat me erdoor,’ zei ze, maar zijn hand bleef waar hij was.

‘U bent zeer beslist geen Amerikaanse,’ concludeerde hij. De vriendelijke klank was uit zijn stem verdwenen. ‘Waar komt u vandaan?’

Ze keek naar hem op, durfde nauwelijks adem te halen. ‘Wilt u alstublieft opzijaan?’

Ze was zelf vrij lang, maar hij was zeker nog een hoofd groter. Ze had geen schijn van kans. Hij was veel sterker dan zij. Wat moest ze in vredesnaam doen? Ze tuurde over de weg, maar er was niemand te bekennen.

‘Verdorie,’ zei ze binnensmonds in haar eigen taal.

De man ging voor het portier staan en legde zijn handen op zijn heupen. ‘Ben jij Tessa Verbeek?’ vroeg hij, in vlekkeloos Nederlands.

Met een ruk keek ze op. Zijn gehoor was blijkbaar goed. Aan zijn ogen zag ze dat ze zich had verraden. Ze voelde haar wangen rood worden en stapte naar achteren. ‘Nou... Ik...’

‘Jij hebt verdomme wel lef!’ gromde hij. ‘Wat doe je hier?’

‘Het is niet wat je denkt,’ stamelde ze. ‘Ik ben nergens op uit. Voor mij was het ook een verrassing dat mevrouw Boogaart haar testament had veranderd. Ik wist niet beter dan dat ze de ranch alleen aan jou had nagelaten.’

Maickel kneept zijn ogen tot spleetjes. ‘Maak dat de kat wijs. Ik ken vrouwen zoals jij maar al te goed. Je wilde met eigen ogen zien wat je hebt binnengehaald. Wat laaghartig om misbruik te maken van de goedheid van een oude vrouw.’

Hoewel Tessa verbleekte, wist ze haar stem in bedwang te houden. Op koele toon sprak ze: ‘Je vergist je. Ook al bezocht je mevrouw Boogaart regelmatig als je in Nederland was, je had blijkbaar geen idee van haar intelligentie. Misschien zijn er wel redenen om te twijfelen aan jouw goede bedoelingen en was jij uit op de ranch.’

Het gezicht van de man werd donker. Hij kneept zijn lippen even op elkaar voor hij begon te spreken. ‘Die opmerking zal ik

maar negeren. Ik wil weten waarom je hier bent, als je beweert zo onschuldig te zijn.'

Ze keek hem recht aan. 'Ik was gewoon heel benieuwd. Tenslotte komt het niet elke dag voor dat je eigenaar wordt van een ranch.'

Hij priemde met zijn wijsvinger naar haar sleutelbeen en gromde: 'Ik geloof je niet. Bereid je maar voor op het zwaarste gevecht van je leven. Reken maar dat jij die verklaring gaat ondertekenen of het zal je spijten. Oma is er door jouw onschuldige gezichtje en mooie woorden ingetuind, maar zulke spelletjes doorzie ik meteen.'

Ze liep naar hem toe en bleef vlak voor hem staan. 'Wat een walgelijke opmerking!' reageerde ze verhit.

'Zal ik jou eens zeggen wat walgelijk is? Het is walgelijk zoals jij jezelf een vermogen hebt toegeëigend.' De cowboy greep haar bovenarm stevig vast en voerde haar, half slepend, half sturend, mee in de richting van het huis. Tessa probeerde zich uit zijn greep los te worstelen, maar hij bleef haar stevig vasthouden tot hij de voordeur had geopend en haar naar binnen had getrokken. Hij zwaaide met zijn arm door de hal. 'Dit is de ranch die je zo graag wilde hebben. Ik hoop dat hij aan alle verwachtingen voldoet.'

Tessa kromp ineen. 'Je begrijpt er helemaal niets van,' bracht ze uit.

'Ik begrijp het maar al te goed,' snauwde Maickel, terwijl hij haar arm plots losliet. 'Jij bent degene die het niet begrijpt. Oma mag dan een kandidaat-notaris om hulp hebben gevraagd, maar wij laten ons door jou niet bedotten. Zoek maar een andere sufferd die je kunt inpakken.'

Tessa had zin om te schreeuwen dat ze mevrouw Boogaart wel degelijk had geholpen, maar ze wist zich te beheersen. Ze haalde diep adem om rustig te worden en wendde haar hoofd af. De ruimte waarin ze stonden had een hoog houten plafond met een brede trap naar de bovenverdieping. Aan de wand hing een kleed waarop een adelaar was afgebeeld.

Langzaam keerde ze zich weer naar hem toe en zei: 'Mijn aanwezigheid hier wekt misschien een andere indruk, maar je moet geloven dat het testament van je oma mij ook totaal heeft verrast.'

‘Waarom zou ik je geloven? Ik ken je helemaal niet. Het enige dat ik weet is dat je hier bent om te zien wat je hebt geërfd en je daar blijkbaar je voordeel mee wilt doen.’

Haar hele lichaam trilde en ze balde haar handen tot vuisten. ‘Nu moet je eens heel goed naar me luisteren, meneer de cowboy. Ik ben geen bedriegster en ik laat me niet langer door je beledigen.’

Maickel deed de voordeur wijd open. ‘Ga je gang. Ik had je graag een rondleiding willen geven, maar er ligt een hoop werk op me te wachten.’

Tessa knipperde met haar ogen en liep snel naar buiten. In de auto verborg ze haar gezicht in haar handen en dacht terug aan haar ontmoeting met mevrouw Boogaart.

Twee maanden eerder had ze naar het notariskantoor gebeld en had Tessa nog diezelfde middag een afspraak met haar gemaakt. De vrouw had wit, krullend haar en een gezicht vol rimpeltjes. In haar oren droeg ze een paar bolvormige clips. Haar helderblauwe ogen gleden door de kamer, langs de hoge kasten die tegen twee muren stonden. Naast de deur hing een schilderij waarop de kerk van het dorp was geschilderd. Een groot raam zorgde voor voldoende licht in de kamer.

Opeens richtte de oude dame haar blik op Tessa. ‘Ik hoop dat het niet lastig is dat ik ben gekomen, maar ik wil een testament maken en gezien mijn leeftijd kan ik daar niet langer mee wachten.’

‘Ik kan u daarbij helpen,’ zei Tessa en ze schoof een stoel naar achteren. ‘Gaat u zitten, mevrouw. Wilt u eerst een kopje koffie?’

Mevrouw Boogaart knikte en nam plaats aan de grote ovale tafel. De wandelstok zette ze tegen haar stoel. Tessa liep naar het keukentje om koffie te halen.

Korte tijd later roerde de vrouw in haar kopje en zei: ‘U moet weten dat mijn man en ik na de oorlog zijn geëmigreerd naar Amerika. We konden een huisje kopen in Colorado Springs. Onze dochter Catharine woont nu met haar man in Boulder. Ze hebben samen drie kinderen. Colorado is prachtig en ik heb er graag gewoond, maar...’ Ze viel stil en haalde diep adem. ‘Ik miste mijn familie en mijn geboorteplaats waar ik ben opgegroeid. Piet wilde niet terug

naar Nederland, omdat de mensen na de oorlog niets meer van ons wilden weten. Hij kreeg geen werk en ons spaargeld slonk. Ik begreep het niet. We hadden niemand iets misdaan. Ik had me nooit met politiek ingelaten, wist er helemaal niks van af. Op aandringen van mijn man was ik ook lid geworden van de nationaalsocialistische beweging die toen belangrijk leek, omdat hij daarvan een betere maatschappelijke toestand verwachtte. Inmiddels weet ik wel beter.'

Tessa knikte. Ze wist dat als je de bezetter had geholpen, op welke manier dan ook, je daardoor je eigen land had geschaad en daarvoor gestraft diende te worden. Het gezin moest zichzelf maar zien te redden.

'Dat moet een heel moeilijke periode zijn geweest. Hoe was het voor u om na zo'n lange tijd weer in ons kikkerlandje te wonen?'

'Dat viel in het begin niet mee, ondanks de fijne herinneringen die ik hier had. Er was zoveel veranderd.' Mevrouw Boogaart zuchtte diep. 'Nu mis ik de zuivere lucht en de tochten te paard. Er gaat niets boven paardrijden na een zware dag.' Haar lippen begonnen te trillen, maar ze rechtte haar rug en vervolgde: 'Maar Catharine en haar man komen me geregeld opzoeken. Mijn kleinkinderen ook. Ik geniet altijd zo van hun bezoeken. Mijn kleindochter is speciaal voor me, vooral sinds bleek dat...'

De vrouw zweeg. Met kleine teugjes dronk ze haar kopje leeg en zette het weer terug op het schoteltje. Na een korte stilte sprak ze verder. 'Acht jaar geleden is mij verteld dat mijn dochter alles zal erven, maar ik heb een ranch vlakbij Colorado Springs die ik aan de kleinzoon van mijn broer wil nalaten. Een jaar voor het overlijden van mijn man is Maickel bij ons komen wonen om te helpen met de paarden. Hij en ik delen de liefde voor deze prachtige dieren.' Haar mondhoeken trilden. 'Catharine en Tom hebben het financieel goed en Maickel heeft hard gewerkt om de ranch weer rendabel te maken. Als hij in Nederland is voor zijn werk, komt hij me opzoeken om verslag uit te brengen. Hij noemt me oma, is dat niet lief van hem?'

Tessa glimlachte. 'Fijn dat u ondanks de afstand nog zo'n goed contact heeft met uw familie,' zei ze, in de hoop de dame een hart

onder de riem te steken. Ze pakte haar tablet en opende het scherm. 'Weet u dat het mijn grote wens is om de Rocky Mountains een keer in het echt te zien?' zei ze. 'Ik heb er een foto van in mijn huis hangen. Het Wilde Westen met zijn cowboys en indianen, de vele goudzoekers en pelsjagers hebben altijd mijn fascinatie gehad, maar vooral die prachtige, ruige bergen.'

De ogen van mevrouw Boogaart werden glazig. 'Dan zult u de ligging van de ranch vast mooi vinden,' fluisterde ze, en haar ogen vielen langzaam dicht. Ze legde een hand tegen haar voorhoofd.

'Voelt u zich niet goed?' Tessa kwam vlug overeind en ging naast haar staan.

De vrouw keek verward op en greep haar wandelstok. 'Het gaat wel weer,' zei ze. Haar stem beefde. 'Hebt u nog iets van mij nodig?'

'Ik wil graag uw gegevens en ook van de kleinzoon die u de ranch wilt nalaten,' antwoordde Tessa, haar nog steeds bezorgd aankijkend. 'Maar als u liever een andere keer komt, is dat geen probleem. Dan maken we een nieuwe afspraak.'

Mevrouw Boogaart knikte. 'Ik ben blij dat ik hier nu ben. Dan is het maar geregeld.'

Tessa ging weer zitten en tikte alle gegevens in. Ze beloofde de vrouw het concept dezelfde week nog toe te sturen. Na goedkeuring zouden ze een afspraak maken voor het passeren van de akte.

Toen ze klaar waren, gebruikte mevrouw Boogaart haar wandelstok om zichzelf omhoog te duwen. Haar ogen sprankelden weer. 'Het lijkt me interessant werk dat u doet, mevrouw Verbeek.' Ze nam Tessa van top tot teen op. 'Vindt u het ook leuk?'

Tessa staarde haar aan. Deze oude dame in haar donkerbruine pantalon, lichtbeige wollen trui en grote oorbellen maakte dat ze zich nog een schoolmeisje voelde. Maar ze had besloten dat ze de witharige vrouw wel mocht.

'Het werk bevalt me heel goed,' antwoordde ze. 'Het is interessant en afwisselend. Ik heb geregeld contact met mensen, zowel telefonisch als persoonlijk, waardoor ik veel informatie krijg over hun leven. Het geeft me voldoening als ik ze kan helpen.' Ze liep naar de deur om hem open te houden. Eerlijkheidshalve voegde ze eraan toe: 'Maar mijn grootste passie ligt bij het verzorgen van